

Kapitola první Sobotní bleší trhy

V sobotu ráno nejradši ze všeho chodím na bleší trhy! Jen co se probudím, už se těším. A dneska jedu na bleší trh s mamkou, babičkou a dědou. Zbožňuju bleší trhy!

Vykouknu z okna a vidím, že na obloze je plno šedých a zlatých a růžových pruhů. Pak si ale všimnu, že před naším domem v Broskvoňové ulici stojí auto a babička s dědou už na mě a na mamku čekají. Vsadím se, že taťka má ještě půlnoc.

Radši si pospíším, protože jinak děda zatroubí a vzbudí naši sousedku, slečnu Kláru.

Rychle se obléknu. Mamka volá: „Káťo, už jsi hotová?“

„Už to bude,“ křičím. „Hlavně neodjíždějte beze mě!“

Ještě potřebuju svoji růžovou kabelku. V pokojíčku ji nikde nevidím. Sejdu do přízemí. Tam na mě u dveří ven čeká Šereda.

Zeptám se ho: „Neviděl jsi mou kabelku?“

Štěkne: „Haf.“

Jedno štěknutí znamená ne.

Jestli budu muset na bleší trh bez peněz, nebude to žádná zábava.

„Pospěš si, Káťo,“ volá na mě mamka
z kuchyně. „Babička a děda čekají.“

„Šeredo, prosím, pomoz mi ji najít!“ škemrám.

A pak zahlédnu něco
růžového pod jeho ocáskem.
Rychle přiskočím a vytáhnu svou
kabelku. Zepředu je na ní třpytivý
dortík.

„Šeredo!“ zamračím se.
„Jestlipak ty jsi mi nelhal?“

Zakňučí a lehne si na podlahu. Tváří se smutně.
Pak mi dojde, že tu kabelku schoval on.

„Ty nechceš, abych odešla, vid’?“ řeknu
a poplácám ho.

Šereda souhlasně zašteká: „Haf, haf!“

Popadnu kabelku. Když s ní zatřesu, slyším, že v ní nějaké peníze jsou, takže se nemusím vracet do pokojíku, abych si něco vzala z prasátka. Když jde děvče na nákupy, potřebuje peníze, to dá rozum.

„Hotovo, mami!“ řeknu. Sejdeme se v obývacíku a jdeme spolu ven.

Mamka se zaboří do zadního sedadla dědova staříčkého auta a já hupsnu vedle ní.

Mamka všem oznámí: „Moc se vám omlouvám za zpoždění. Káťa zase nemohla najít svou kabelku.“

Děda se směje: „Hezkému děvčeti přece vždycky trvá, než se někam vypraví. Už už jsem chtěl zatroubit, ale pak jsem vás uviděl.“

Babička se ptá: „Kdo má hlad na palačinky?“

„Mám takový hlad na palačinky, že bych jich klidně snědla celou horu!“ řeknu.

Děda se usměje. „Tak dobrá, napřed na palačinky a pak na bleší trh.“

A než se naděju, vyrážíme do Paláce palačinek. To je takový legrační dům, který vypadá jako hrad. Zvenčí má zdi obložené kameny a má těžká dřevěná vrata a věž s malým okýnkem. Uvnitř je podlaha, která vypadá jako červenobílá šachovnice. A stolky tam mají taky červené.

Jen co si sedneme, hned je u nás servírka a čeká na naše objednávky. „Tak jak se máte?“ zeptá se. „Co si dneska dáte? Určitě kávu.“

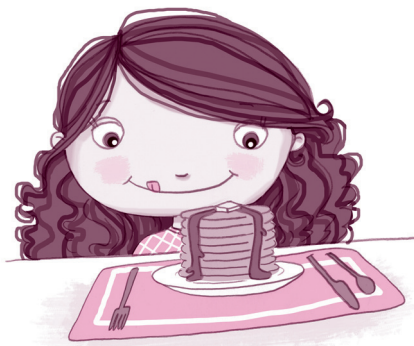
A já řeknu: „Máme se parádně a já jsem dneska královna blešího trhu. Dala bych si, prosím, malou porci a džus.“

Mamka, děda a babička si objednají snídani. Servírka si všechno poznamená do notýsku a zmizí v kuchyni. A než byste řekli třikrát palačinka, už nám nese tác naložený jídlem.

Na mém talíři je pěkná hromádka palačinek. Naliju si na ni javorový sirup a ten se rozteče po celé hromadě až na talíř a steče i na stůl.

„Ajajaj!“ vykřiknu.

Mamka ve své sklenici s vodou namočí ubrousek a podá mi ho. „Rychle to, Káťo, utři, nebo budeš na bleším trhu celá ulepená.“

Při jídle jsme všichni potichu. Pořádně koušeme jídlo, takže na nějaké povídání nemáme čas!